

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 341)

Apr (1) / 2021

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	12
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 161)

27. நேமிசுஷேத்ரே மஹாலக்ஷ்மீ: பூர்வஸ்யாம் திசி ஸம்ஸ்திதா
தக்ஷிணஸ்யாம் மஹாமாயா பச்சிமாயாம் ஸரஸ்வதீ
28. ஸௌம்யாயாம் திசி விஜ்ஞேயா மஹிஷாஸுரநாசநீ
தத்பஹி: பரிதோ தேவா ப்ரஹ்மாத்யாஸ்து த்ரிமூர்த்தய:

பொருள் - சுதர்சன சக்கரத்தின் வெளிவட்டத்தைச் சுற்றியுள்ள பகுதியானது, கிழக்குப் பகுதியில் மஹாலக்ஷ்மியாலும், தெற்கில் மஹாமாயையாலும், மேற்கில் ஸரஸ்வதியாலும், வடக்கில் மஹிஷமர்த்தினியாலும் சூழப்பட்டுள்ளது. அவர்களைச் சுற்றி நான்முகன் உள்ளிட்ட மூன்று மூர்த்திகள் உள்ளனர்.

29. துர்யாதி சக்தி ஸம்யுக்தா அவதாராஸ்தத: பரம்
ப்ரக்ருத்யாதி விசேஷாந்தம் சதுர்விம்சதி ஸம்மிதம்
30. ப்ரதிபூர்வே ஸ்திதம் பாகே தத்த்வ ஜாதம் அநுக்ரமாத்
பவோபகரணா தேவா மத்யமே பரிநிஷ்டிதா:
31. ப்ருதக் சரம பாகஸ்தா பெளவநா புவநை: ஸஹ
ப்ரஹ்மாண்ட உதர ஸம்ரூடா பூர்பவ: ஸுவராதிகா:
32. மேர்வாதய: அகிலா: சைலா கங்காத்யா: ஸரிதஸ்ததா
க்ஷீராப்த்யாத்யா: ஸமுத்ராச்ச த்வீபா ஜம்ப்வாதி ஸம்ஜ்ஞிதா:
33. வைமாநிகணா: ஸர்வே க்ரஹா: ஸூர்யாதயஸ்ததா
நக்ஷத்ர தாரகா தாரா பூத ப்ரேதாதயஸ்ததா

பொருள் - அடுத்து துரியம் முதலான நிலைகளும் (இவை வாஸுதேவன், ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யும்நன் மற்றும் அநிருத்தன்), அவர்களின் பத்னிகளும் உள்ளனர். மேலும் அந்தச் சக்கரத்தின் வெளிவிளிம்பில், ப்ரக்ருதி தொடக்கமாக உள்ள இருபத்து நான்கு தத்வங்களும் சரியான வரிசையில் உள்ளன. வெளிவட்டத்தின் நடுப்பகுதியில் ஸ்ருஷ்டியில் ஈடுபடும் தேவதைகள் உள்ளன. வெளிவட்டத்தின் உட்பகுதியில், “பூ:, பவள், ஸுவ:” என்பதான லோகங்களும், அவற்றில் உள்ள வஸ்துக்களும் காணப்படுகின்றன. இந்த வஸ்துக்களை எவை என்றால் - மேரு தொடக்கமாக மலைகள், கங்கை தொடக்கமாக நதிகள், திருப்பாற்கடல் தொடக்கமாக ஸமுத்ரங்கள், ஜம்பு தொடக்கமாக த்வீபங்கள், ஸ்திரமாக உள்ள வஸ்துக்கள், சூரியன் தொடக்கமாக கிரஹங்கள், நசுஷத்ரங்கள், தாரகைகள், விண்மீன்களாக மாறிய பித்ருக்கள் போன்றவை ஆகும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 28)

[காமன் ரதியிடம் உரைத்தல்] நம்முடைய விரைவுடன் கூடிய சேனையை விவேகனுடைய அமைச்சர்களாகிய சமம், தமம் போன்றவர்களால் தடுக்க இயலாது. தேவர்கள் மற்றும் அஸுரர்கள் ஆகியோருடைய தலைகளில் தனது இடது காலை வைத்துள்ள மஹாமோஹன், யாராலும் வெல்லப்பட இயலாதவன் ஆவான். சிங்கத்திற்கு முன்பாக அற்பமான ஒரு விலங்கு என்ன செய்ய இயலும்?

44. பரஸ்ய புருஷஸ்யேவ பஞ்சபிச்ச மம ஆயுதை:

ஸமயேஷு விமத்யந்தே ஸத்த்வந்த: அபி சத்ரவ:

பொருள் - (காமன் கூறுவது) பரமபுருஷனைப் போன்றே நானும் ஐந்து ஆயுதங்கள் கொண்டவன் ஆவேன். மிகுந்த வலிமை கொண்ட சத்ருக்கள் கூட (ஸத்வகுணம் நிறைந்தவர்கள்) என்னால் அந்தந்த நேரங்களில் அழிக்கப்படுகிறார்கள். மேலும்,

45. அலமிஹ விபுதாத்யை: ஆகம க்ராஹ்யவாசோ

முநிபரிஷதி தர்மாந் காயதோ முக்திஹேதூந்

தபஸி நியதவ்ருத்தேஸ்தஸ்ய தேவஸ்ய சாந்தி

ஜநித யுவதிரத்நம் தர்சயத்யூருகாண்டம்

பொருள் - (காமன் கூறுவது) தேவர்கள் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். வேதங்களைப் போன்ற பேச்சு கொண்டவனும், முனிவர்களுடைய சபையில் மோசடித்தைக் குறித்து உரைப்பவனும், தவத்தில் ஆழமாக உள்ளவனும் ஆகிய நாராயணனை

எடுத்துக் கொள்வோம். அவன் தனது தொடையிலிருந்து அழகான ஒரு பெண்ணை (ஊர்வசி) உண்டாக்கியவன் ஆவான் அல்லவோ?

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 38)

அவதாரிகை - விகார தசையில் இவைதான் கார்யைக நிரூபணீயங்களாகையாலே, கார்யகதநமுகத்தாலே இவற்றினுடைய ஸ்வரூபங்களை தர்சிப்பிக்கிறார்.

விளக்கம் - மாற்றங்கள் அடைந்த நிலையில் கார்யங்களைக் கொண்டு மட்டுமே இந்தக் குணங்களை நிரூபிக்கவேண்டும் என்ற நிலை உள்ளதால், கார்யங்கள் குறித்து உரைக்கும்போது இவற்றின் ஸ்வரூபத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

93. ஸத்வம் - ஜ்ஞாந ஸுகங்களையும் உபயஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்.

அவதாரிகை - அதாவது, ஸத்வகுணம் நிர்மலமாகையாலே, ஜ்ஞாந ஸுகாவரண மன்றிக்கே அவற்றுக்கு ஜநகமுமாய், அவற்றினுடைய பேற்றுக்கு ப்ரவர்த்திக்கும்படி அவையிரண்டிலும் ஸங்கத்தையுமுண்டாக்குமென்கை. “தத்ர ஸத்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகமநாமயம், ஸுக ஸங்கேந பத்நாதி ஜ்ஞாந ஸங்கேந சாநக” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - ஸத்வகுணமானது எந்தவிதமான தோஷங்களும் அற்றதாக உள்ளதால், ஞானம் மற்றும் ஸுகம் ஆகியவற்றை மூடாமல், அவற்றுக்குப் பிறப்பிடமாகவும், அவற்றை அடைவதற்கு ஒருவனை முயற்சி செய்யும்படியாக அவற்றின் மீது பற்றுதலை ஏற்படுத்துவதாகவும் உள்ளது. கீதையில் (14-6) - தத்ர ஸத்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாசகமநாமயம், ஸுக ஸங்கேந பத்நாதி ஜ்ஞாந ஸங்கேந சாநக -

அந்த மூன்று குணங்களில் ஸத்வமான தூய்மையானதாக உள்ளதால் ஒளிர்ந்தபடி இருக்கிறது, மாற்றங்கள் அடையாதது; ஆனால் அது இன்பத்துடன் கொண்ட ஸம்பந்தம் மற்றும் ஞானத்துடன் கொண்ட ஸம்பந்தம் காரணமாக கட்டுப்படும்படிச் செய்கிறது - என்றது காண்க.

94. ரஜஸ்ஸு - ராக த்ருஷ்ணா ஸங்கங்களையும் கர்ம ஸங்கத்தையும் பிறப்பிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - “ரஜோ ராகாத்மகம் விததி த்ருஷ்ணா ஸங்க ஸமுத்பவம் தந்நிபதநாதி கௌந்தேய கர்ம ஸங்கேந தேஹிநாம்” என்னக் கடவதிறே. ராகமாவது, யோஷித் புருஷர்களுக்கு அந்யோந்யமுண்டான ஸ்ப்ருஹை. த்ருஷ்ணையாவது, சப்தாதி ஸர்வ விஷய ஸ்ப்ருஹை. ஸங்கமாவது, புத்ர மித்ராதிகளளவில் ஸம்ச்லேஷ ஸ்ப்ருஹை. கர்ம ஸங்கமாவது, க்ரியைகளில் ஸ்ப்ருஹை.

விளக்கம் - கீதையில் (14-7) - ரஜோ ராகாத்மகம் விததி த்ருஷ்ணா ஸங்க ஸமுத்பவம் தந்நிபதநாதி கௌந்தேய கர்ம ஸங்கேந தேஹிநாம் - விருப்பம் என்பதே வடிவமாக உள்ள ரஜோ குணமானது, கர்மம் மற்றும் பற்றுதல் ஏற்படக் காரணமாக உள்ளது. இது கர்மங்களிலும், கர்ம பலன்களிலும் உள்ள ஸம்பந்தம் காரணமாகக் கட்டுப்படுத்துகிறது. ராகம் என்பது ஆண்-பெண் இடையே உண்டாகின்ற காமம் ஆகும். த்ருஷ்ணை என்றால், ஓசை முதலான இந்த்ரிய விஷயங்கள் மீது ஏற்படும் விருப்பம் ஆகும். ஸங்கம் என்பது புத்திரன், நண்பன் போன்றவர்கள் மீது கொள்ளும் விருப்பம் ஆகும். கர்மஸங்கம் என்றால், செயல்களில் உள்ள விருப்பம் ஆகும்.

95. தமஸ்ஸு விபரீத ஜ்ஞாநத்தையும், அநவதாநததையும், ஆலஸ்யத்தையும், நித்ரையைப் பிறப்பிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - “தமஸ்த்வ ஜ்ஞாநஜம் வித்தி மோஹநம் ஸர்வதேஹிநாம் ப்ரமாதாலஸ்ய நித்ராபிஸ் தந்நிபதநாதி பாரத” என்னக் கடவதிறே. விபரீத ஜ்ஞாநமாவது, வஸ்து யாதாத்மய விபரீத விஷயமான ஜ்ஞாநம். அநவதாநமாவது,

செய்யும்தொன்றில் குறிக்கோளில்லாமை. ஆலஸ்யமாவது, ஒரு கார்யத்திலும் ஆரம்பமற்றிருக்கும் சொப்பம். நித்ரையாவது, புருஷனுக்கு இந்திரிய ப்ரவர்த்தந ச்ராந்தியடியாக வருகிற ஸர்வேந்திரிய ப்ரவர்த்தநோபரதி.

விளக்கம் - கீதையில் (14- 8) - தமஸ்த்வ ஜ்ஞாநஜம் வித்தி மோஹநம் ஸர்வதேஹிநாம் ப்ரமாதாலஸ்ய நித்ராபிஸ் தந்நிபத்நாதி பாரத - சரீரத்தில் பற்றுதல் கொண்ட அனைவரையும் மயக்கவல்லதான தமஸ்ஸானது அஜ்ஞானத்தினால் ஏற்படுவதாகும். அது ஜீவாத்மாக்களை தேவையற்ற செயல்களில் ஈடுபடுத்தல், சோம்பம் மற்றும் உறக்கம் முதலியவற்றால் கட்டுகிறது - என்றது காண்க. விபரீத ஞானம் என்றால், உண்மையான பொருளைச் சரியாக அறிவதற்கு மாறாக உள்ள அறிவு ஆகும். அநவதாநம் என்றால், எந்த ஒரு செயலிலும் குறிக்கோள் இன்மை ஆகும். ஆலஸ்யம் என்றால், எந்த ஒரு செயலையும் செய்ய முயலாமல் உள்ள சோம்பல் ஆகும். நித்ரை என்றால், அனைத்து இந்திரியங்களும் செயலற்று உள்ள உறக்கம் ஆகும்.

96. இவை ஸமங்களானபோது விகாரங்கள் ஸமங்களாமாய், அஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்; விஷமங்களானபோது, விகாரங்கள் விஷமங்களாமாய், ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி இக்குணங்களினுடைய ஸமதசையிலும், விஷம தசையிலும், ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்களிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார் (இவை ஸமங்களான போது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து மூன்று குணங்களும் சமமான நிலையில் இருத்தல் மற்றும் ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் கூடியபடி இருத்தல் ஆகிய நிலைகளில், ப்ரக்ருதியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இக்குணங்கள் பரஸ்பர உத்ரேகமாதல், க்ருத்ஸந உத்ரேகமாத லின்றிக்கே ஸாம்யாபந்நங்களாயிருந்தபோது, ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்கள் நாம ரூப விசேஷ ராஹித்யத்தாலே தன்னில் ஸமங்களாமாய்,

ப்ரமாணங்களால் தர்சிக்கப் போகாதபடி ஸ்பஷ்டங்களும்ன்றிக்கே இருக்கும். இக்குணங்கள் உத்ரேகித்து விஷமங்களானபோது, ப்ரக்ருதியினுடைய விகாரங்களும் நாம ரூப விசேஷ ஸாஹித்யத்தாலே தன்னில் விஷமங்களுமாய், ப்ரமாணங்களாலே தர்சிக்கலாம்படி ஸ்பஷ்டங்களுமாயிருக்குமென்கை. “ப்ரதேச பேதத்தாலும், கால பேதத்தாலும்” என்று கீழ்ச் சொன்னதுக்கும் இந்த குண ஸாம்ய வைஷம்யங்களேயிறே ஹேது. அது இங்கே விசதமாயிற்று.

விளக்கம் - இந்த மூன்று குணங்களும் ஒன்றுக்கொன்று மேன்மேலும் வளர்தல் அல்லது சிறிதளவு மேலே எழுதல் போன்றவை இன்றி, சமமாக உள்ளபோது, ப்ரக்ருதியில் மாற்றங்கள் அனைத்தும் பெயர் மற்றும் உருவம் இன்றி உள்ளதால், சமாவே உள்ளது; மேலும் ப்ரமாணங்களால் அறிய இயலாதபடி தெளிவற்று உள்ளது. இந்த மூன்று குணங்களும் வளர்ந்து ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் உள்ளபோது, ப்ரக்ருதியில் மாற்றங்கள் அனைத்தும், பெயர் மற்றும் உருவம் ஆகியவை தோன்றுவதன் காரணமாக, ஏற்றத்தாழ்வுகள் அடைகின்றன; மேலும் ப்ரமாணங்களால் அறிய இயலும்படி தெளிவாக உள்ளது. “சூர்ணை (85) - ப்ரதேச பேதத்தாலும், கால பேதத்தாலும்” என்ற உரைத்ததற்கும், இத்தகைய குண ஏற்றத்தாழ்வுகள் அல்லவோ காரணமாக உள்ளன? இது அங்கு தெளிவாக உரைக்கப்பட்டது.

97. விஷம விகாரங்களில் ப்ரதம விகாரம் மஹான்.

வ்யாக்யானம் - இந்த குண வைஷம்ய ப்ரயுக்தமான விஷம விகாரங்களில் ப்ரதம விகாரமேது என்னுமாகாங்சைஷயிலே, (விஷம விகாரங்களில் ப்ரதம விகாரம் மஹான்) என்கிறார். “குண ஸாம்யாத் ததஸ்தஸ்மாத் சேஷத்ரஜ்ஞாதிஷ்டிதாந் முநே, குண வ்யஞ்ஜநஸம்பூதி ஸர்க்காலே த்விலோத்தம” என்னக் கடவதிறே. அதாவது, குண ஸாம்யத்தையுடைத்தாய், சேஷத்ரஜ்ஞானான பத்த சேதநனாலே அதிஷ்டிதமான அவ்யக்தத்தில் நின்றும் வ்யக்த குணோந்மேஷ ஹேதுவாகையாலே குண வ்யஞ்ஜநமென்று பேரான மஹத் தத்வம் உத்பந்நமாமென்றபடி.

விளக்கம் - இத்தகைய குண ஏற்றத்தாழ்வுகள் காரணமாக ஏற்படும் மாற்றங்களில் முதல் மாற்றத்தை அருளிச்செய்கிறார். அது எது என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்ரீவிபு. (1-2-36) - குண ஸாம்யாத் ததஸ்தஸ்மாத் சேஷத்ரஜ்ஞாதிஷ்டிதாந் முநே, குண வ்யஞ்ஜநஸம்பூதி ஸர்க்காலே த்விஜோத்தம - ஸ்ருஷ்டியின்போது சம நிலையில் உள்ள மூன்று குணங்களும், சேஷத்ரஜ்ஞன் என்பதான ஆத்மாவால் உட்புகப்பட்டு ப்ரக்ருதியிலிருந்து குணங்கள் வளர்வதற்குக் காரணமாக உள்ள மஹாந் ஏற்படுகிறது - என்றது காண்க. அதாவது குணங்கள் சமநிலையில் உள்ளதாகவும், சேஷத்ரஜ்ஞான பந்தப்பட்ட சேதநனால் அடையப் பெற்றதும் ஆகிய அவ்யக்தத்திலிருந்து குணங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ளதால், “குணங்களின் வெளிப்பாடு” என்பதைக் குறிக்கும் மஹத் தத்வம் வெளிப்படுகிறது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 306)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து எட்டாம் திருவாய்மொழி
ஏறாளும் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழில் திருவாய்மொழியிலே கேட்டாரடைய நீராம்படி கூப்பிட்டார்;
“இப்படி கூப்பிடச் செய்தேயும் ஸர்வேச்வரன் நமக்கு முகம் தாராதிருந்தது
நம்பக்கல் உபேசைஷயாலேயாக அடுக்கும்” என்று பார்த்து, “ப்ராப்தனுமாய்
ஸுசீலனுமாய் விரோதி நிரஸந சீலனுமாயிருக்கிறவன், ‘இது வேண்டா’
என்றிருக்குமாகில் எனக்கோதான் இது வேண்டுவது” என்று விடப் பார்த்து,
“அவனுக்கு வேண்டாத நானும் என் உடைமையும் வேண்டா எனக்கு” என்று
ஆத்மாத்மீயங்களில் நசையற்றபடியை அந்யாபதேசத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில், அதனைக் கேட்டவர்கள் முற்றிலுமாக
நீர்ப்பண்டம் போன்று உருகும்படியாக ஸர்வேச்வரனை அழைத்தார். “இவ்விதம்
நாம் அழைத்தபோதிலும் ஸர்வேச்வரன் நம் முன்பாக வந்து தோன்றவில்லை.
இதற்குக் காரணம் நம்மிடம் விருப்பம் இல்லாதால் ஆகும்”, என்று எண்ணினார்.
தனது திருவுள்ளத்தில், “நம்முடன் ஸம்பந்தம் உள்ளவனும், ஸுசீலனும், நம்முடைய
விரோதிகளை அழிப்பவனும் ஆகிய அவன் நம்மை வேண்டாம் என்று நிற்கிறான்;
அப்படி உள்ளபோது நமக்கு இது வேண்டுமோ?”, என்று எண்ணியவராக விடப்
பார்த்தார். உடனேயே, “அவனுக்கு வேண்டாதபடி உள்ள நானும், எனது
உடைமைகளும் எனக்கும் வேண்டாம்”, என்று எண்ணியவராக, தனது

ஆத்மாவுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்களிலும் ஆசை அற்றுப் போன விதத்தை வேறுவிதமாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அவன் விரும்பின வழியாலேகாணும் ஆத்ம வஸ்துவை விரும்பப் ப்ராப்தி உள்ளது. இங்ஙன் விரும்பாதவன்று பழைய தேஹாத்மாபிமாநத்தோபாதியாமிநே; (ந தேஹம்) இத்தனை சாந்து நாற்றுத்துக்காக நிலை நின்ற அத்ருஷ்டத்தைக் கூட அழிய மாறும்படியிநே தேஹத்தில் பண்ணியிருக்கும் அபிமாநம்; அப்படிப்பட்ட தேஹம் வேண்டா. (ந ப்ராணாந்) தேஹந்தன்னை ஆதரிக்கிறது ப்ராணனுக்காக; அப் ப்ராணன்களும் வேண்டா. (ந ச ஸுகம்) ப்ராணன்களை விரும்புகிறது ஸுகத்துக்காக; அந்த ஸுகமும் வேண்டா. இதுக்கு உறுப்பாக வருமல்லாதவையும் எனக்கு வேண்டா. இவையெல்லாம் புருஷார்த்தமாவது ஆத்மாவுக்கிநே; அவ்வாத்மாதானும் வேண்டா. இங்ஙன் பிரித்துச் சொல்லுகிறதென்? உன் திருவடிகளில் சேஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்துக்குப் புறம்பானவை யாவை சில, அவையொன்றும் எனக்கு வேண்டா. (நாத) உடையவனுக்குப் புறம்பாயிருக்குமவற்றை விரும்பப் ப்ராப்தியுண்டோ? அங்ஙனேயாமாகில் க்ரமத்தாலே கழித்துத் தருகிறோம் என்ன; “ஒரு சுஷணமும் பொறுக்கமாட்டேன். இவை தன்னைத் தவிர்த்துக் கடக்க வைக்கவொண்ணாது நசித்துப்போம்படி பண்ணவேணும்”; “இது கண்டாதூர்த்வமான வார்த்தையன்றோ?” என்ன; (தத் ஸத்யம்) மெய். (மது மதந) இங்ஙனன்றாகில் தேவர் முன்பு பொய்யரானார் பட்டது படுகிறேன். “ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோநை வார்த்தைந் ந ச பூஷணை: | வஸந்த்யா ராசுஸீ மத்யே விநா ராமம் மஹாரதம்” ப்ராணாதிகளால் கார்யமின்றிக்கேயொழுகிறதென்? என்னில், இருக்கிறது ராசுஸிகள் நடுவே; பிரிகிறது பெருமானை; இவற்றால் என்ன ப்ரயோஜநமுண்டு?

விளக்கம் - அவன் விரும்பவில்லை என்றால், அந்தக் காரணத்திற்காகத் தன்னையும் தனது உடைமைகளையும் விரும்பாமல் உள்ளது சரியா என்று கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அவன் விருப்பம் கொண்ட வழியால் அல்லவோ ஆத்மா விரும்புவதற்கான ஸம்பந்தம் உள்ளது; அவ்விதம் அவன் விரும்பாதபோது, சரீரத்தையே ஆத்மாவாக எண்ணுகின்ற பழைய எண்ணங்கள்

போன்ற இருக்கும் அல்லவோ? ஆனால் இவ்விதம் அவன் விரும்பாத ஆத்மாவையும், அதனுடன் ஸம்பந்தம் கொண்ட பொருள்களையும் தள்ளியவர்கள் வேறு யாரும் உள்ளனரோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸ்தோத்ரரத்னம் (57) – ந தேஹம் – ஒரு சாந்தின் நாற்றத்திற்காக, நிலையாக உள்ள பலனாகிய அவனையும் மாற்றும்படியாகச் சரீரத்தில் கொள்ளும் உரிமை உள்ளது அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட சரீரம் வேண்டாம். (ந ப்ராணாந்) - ப்ராணனின் காரணமாகவே சரீரம் விரும்பப்படுகிறது; ஆகவே அந்த ப்ராணனும் வேண்டாம். (ந ச ஸுகம்) - சுகத்திற்காக அல்லவோ ப்ராணன் விரும்பப்படுகிறது? ஆகவே அந்தச் சுகமும் வேண்டாம். இதற்கு ஏற்றபடி பின் தொடர்கின்ற எந்த ஒரு பொருளும் எனக்கு வேண்டாம். இவை அனைத்தும் ஆத்மாவிடமிருந்து அல்லவோ பயன் அளிப்பதாக உள்ளன? ஆகவே அந்த ஆத்மாவும் வேண்டாம். ஆனால் இப்படியாகத் தனித்தனியே பிரித்து உரைப்பது ஏன்? உனது திருவடிகளில் அடிமையாக நிற்கின்ற ஸாம்ராஜ்யத்தில் மாறாக உள்ளவையாக சில இருக்கின்றன; அவை எதுவும் எனக்கு வேண்டாம். (நாத) – நம்முடன் ஸம்பந்தம் கொண்டு நம்மைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டுள்ள ஒருவன் விரும்பாத பொருள்களை நாம் அடைவதற்கு முயல்வது சரியா? இதனைக் கேட்ட ஸர்வேச்வரன், “அப்படியானால் அவற்றை நாமே வரிசையாக அந்தந்த காலத்தில் விலக்கிக் கொடுக்கிறோம்”, என்றார். இதற்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தார், “ஒரு நொடிப்பொழுதும் இனி நான் பொறுக்கமாட்டேன். இவற்றை முற்றிலுமாக அழித்து, இவற்றை நான் கடந்து செல்லவேண்டும் என்ற நிலை இன்றி முற்றிலுமாக முடிந்து போகும்படிச் செய்யவேண்டும்”, என்றார். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “ஆனால் இது கழுத்துக்கு மேலே வரும் சொற்கள் அல்லவோ? நான் எவ்விதம் நம்புவது?”, என்றான். இதற்கு ஆளவந்தார், (தத் ஸத்யம்) - அது உண்மையே ஆகும். (மது மதந) - இவ்விதம் உண்மையான சொற்கள் அல்ல என்றால், உன் முன்பாக பொய் உரைத்தவன் அடைந்த நிலையை நான் அடைவேனாக. ஸுந்தரகாண்டத்தில் (26-5) - ந ஹி மே ஜீவிதேநார்த்தோரை வார்த்தைந் ந ச பூஷணை: | வஸந்த்யா ராசஷஸீ மத்யே விநா ராமம் மஹாரதம் – வீரனாகிய இராமனைப் பிரிந்து அரக்கியர்கள் நடுவில் வசிக்கின்ற எனக்கு எனது ப்ராணனால் எந்தப் பயனும் இல்லை. ஆபரணங்களாலும் எந்தப் பயனும் இல்லை - என்று சீதை உரைத்தாள். ஆனால் “ப்ராணன் முதலானவற்றால் எந்தக் கார்யமும்

இல்லை”, என்று ஏன் கூறவேண்டும்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது, வசிப்பது அரக்கியர் முதலானவர்கள் நடுவில் ஆகும்; இதன் விளைவாகப் பெருமாளைப் பிரிந்து உள்ளாள்; ஆகவே இவற்றால் எந்தப் பயனும் இல்லை அல்லவோ?

4-8-1 ஏறாளமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும்

கூறாளந் தனியுடம்பன் குலங்குலமா அசுரர்களை

நீறாகும்படியாக நிருமித்துப் படை தொட்ட

மாறாளன் கவராத மணிமாமை குறைவிலமே

பொருள் - ரிஷப வாகனத்தைக் கொண்டவனும், ஈசுவரனாகத் தன்னை எண்ணியபடி உள்ளவனும் ஆகிய ருத்ரனும், பலவிதமாக ஸ்ருஷ்டி செய்யும் தகுதி கொண்ட நான்முகனும், தன்னை எப்போதும் அகலாதபடி உள்ள மஹாலக்ஷ்மியும் தனித்தனியாக அனுபவித்தபடி உள்ளதான திருமேனி கொண்டவன்; கூட்டமாக உள்ள அஸுரர்களை சாம்பலாக்கும்விதமாகத் தனது திருவுள்ளத்தில் எண்ணி ஆயுதங்களைத் தொடுத்தவன்; இப்படிப்பட்ட ஸர்வேசுவரனால் விரும்பப்படாத அழகான இந்தச் சரீரத்தின் நிறம் மூலமாக எந்தப் பயனையும் நாங்கள் அடையவில்லை.

அவதாரிகை – அத்யந்த குணவானுமாய், விரோதி நிரஸந ஸமர்த்தனுமாயிருக்கிற எம்பெருமான் விரும்பாத ச்லாக்யமான நிறங்கொண்டு எனக்கு ஒரு கார்யமில்லை என்கிறாள்.

விளக்கம் - “எல்லையற்ற உயர்ந்த கல்யாணகுணங்கள் கொண்டவனும், விரோதிகளை அழிப்பதில் சாமர்த்தயம் உள்ளவனும் ஆகிய எம்பெருமான் விருப்பம் கொள்ளாத சிறந்த நிறம் கொண்ட எனக்கு, இந்த நிறத்தால் எந்தப் பயனும் இல்லை”, என்கிறாள் (பராங்குசநாயகி).

வ்யாக்யானம் - (ஏறாளம் இத்யாதி) “நான், நான்” என்பாருக்கும் அணையலாம்படியான உடம்பைக்கிடீர் நான் இழந்திருக்கிறது என்கிறாள். கண்ட

காபாலிகந்தர் பெற்றுப் போகிறதுகிடர் எனக்கு அரிதாகிறதென்கிறாள். (ஏறாளும்) ஸர்வேச்வரன் வேதாத்மாவான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையனா யிருக்குமாகில், தானும் கைக்கொள்ளாண்டிகளைப்போலே “ஒரு எருத்தை யுடையேன்” என்று அபிமாநித்திருக்கும். (ஆளும்) இவனுடைய உபயவிபூதியிருக்கிறபடி. (இறையோனும்) அவன் உபயவிபூதிக்கும் கடவனாய் ஸர்வேச்வரனாயிருக்கும்; கள்ளியை “மஹாவ்ருஷ்டம்” என்கிறவோபாதி தானும் “ஈச்வரன்” என்றிருக்கும். தர்மதர்மிகளுக்கு ஐக்யமுண்டித்தனை போக்கி, தர்மி த்வயத்துக்கு ஐக்யமில்லை. (திசைமுகனும்) ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாக நாலு வேதங்களையும் உச்சரிக்கைக்கு ஈடான நாலு முகத்தையுடையனாய், “நான் ஸ்ரஷ்டா” என்று அபிமாநித்திருக்கிற சதுர்முகனும். (திருமுகளும்) “அநந்யா ராகவேணாஹம்” என்று சொல்லுகிறபடியேயிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரும். (கூறாளும் இத்யாதி) இவர்கள் கூறிட்டாளும்படி அத்விதீயமான உடம்பு படைத்தவன். “நாங்கள் அதிகாரி புருஷர்க ளுடையவர்கள்” என்று பிராட்டி பரிஸரத்திலே புக்குச்சிலர் அழிவு செய்தல், “நாங்கள் படுக்கைப் பற்றிலுள்ளோம்” என்று சிலர் அவர்களெல்லையிலே புக்கு அழிவுசெய்தல் செய்யவொண்ணாதாடி ஆளுமாயிற்று. திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்திலும் வீறுடையது திருமேனியிறே. ஸர்வாபாச்ரயமாயிறே திருமேனிதான் இருப்பது. இப்படி சீலவானாயிருக்கிறவனைக்கீடர் நான் இழந்திருக்கிறது.

விளக்கம் - (ஏறாளும் இத்யாதி) - “நான், நான்” என்று ருத்ரன், நான்முகன் போன்றவர்கள் அணைத்துக் கொள்ளத் துடிக்கும் திருமேனியை அல்லவோ நான் இழந்துள்ளேன்? கபாலத்தை உடையவனும், திருநாபியில் பிறந்த நான்முகனும் எளிதாகப் பெறக் கூடிய திருமேனி அல்லவோ எனக்குக் கிட்டுவதற்கு மிகவும் அரிதாக உள்ளது? (ஏறாளும்) - ஸர்வேச்வரனாகிய அவன், வேதமே ஸ்வரூபமாக உள்ள கருடனைத் தனது வாகனமாகக் கொண்டு நிற்கிறான்; தானும் இங்கு ஓர் ஆண்டி போன்று எருதை வாகனமாகக் கொண்டு செருக்குடன் நிற்பதால், “ஏறு ஆளும்” என்கிறார். (ஆளும்) - இவனுடைய இரண்டு விபூதிகளும் உள்ளன. (இறையோனும்) - அவன் இரண்டு விபூதிகளையும் கொண்ட ஸர்வேச்வரனாக உள்ளான்; ஆனால் இவனோ, கள்ளிச்செடியை “உயர்ந்த வ்ருஷ்டம்” என்று எண்ணுவது போன்று தானும் ஈச்வரன் என் எண்ணியபடி உள்ளான். “சிவனாகவும்

நான்முகனாகவும் உள்ளாய்” என்று அவர்களுடைய ஆத்மாவாக உள்ளதாக உரைக்காமல், “இறையேன், திசைமுகன்” என்று தனியாக உரைத்தது ஏன் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தேவன் என்று உரைத்தால் தேவசரீரம் மற்றும் ஆத்மா ஆகிய இரண்டையுமே குறிக்கும்; அது போன்று இவன் ஆத்மாவாகவும், அவர்கள் சரீரமாகவும் உள்ளனர். ஆகவே அந்தக் கருத்தே இங்கு உரைக்கப்பட்டது அல்லாமல், தனித்தனியாக ஸ்வரூப ஒப்புமை கூறப்படவில்லை. (நான்முகனும்) - ஸ்ருஷ்டி செய்வதற்கு அவசியமாக உள்ள நான்கு வேதங்களையும் உச்சரிப்பதற்கு ஏற்றபடி நான்கு முகங்கள் கொண்டவன்; “நானே படைப்பவன்” என்று எண்ணியபடி உள்ள நான்முகனும். (திருமகளும்) - ஸுந்தரகாண்டம் (21-15) அநந்யா ராகவேணாஹம் - இராவணனிடம் சீதை, “நான் இராமனுக்கு வேறு என ஆகாதவள்” என்றாள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பெரியபிராட்டியும். (கூறாளும் இத்யாதி) - இவர்கள் தனித்தனியே பிரித்துக் கொண்டு அனுபவிக்கும்படியாக, “இதனைப் போன்று வேறு ஏதும் இல்லை” என்னும்படியாக உள்ள திருமேனி கொண்டவன். “நாங்கள் அதிகாரி புருஷர்களைக் கொண்டவர்கள்” என்று பிராட்டியிடம் உள்ளவர்களை நெருங்கி உரைத்தல், “நாங்கள் படுக்கையான அந்தப்புரத்தில் உள்ளவர்கள்” என்று பிராட்டியிடம் உள்ளவர்கள் உரைத்தல்; இவ்விதம் இன்றி, அனைவரும் ஒன்றாக அனுபவிக்கும்படியாக. “ஆனால் திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம் அல்லவோ உயர்ந்தது? அதனை விடுத்து தனியுடம்பு என்று ஏன் கூறவேண்டும்?”, என்பதற்கு, “திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வீறுடையதாக திருமேனி உள்ளது அல்லவோ?” என்கிறார். ஆனால் பெரியபிராட்டி மட்டுமே உள்ளதான திருமேனியை, ருத்ரனுக்கும் நான்முகனுக்கும் இடமாகக் கூறலாமோ?”, என்பதற்கு, “அனைவருக்கும் ஏற்ற இடமாக உள்ளது”, என்கிறார். இப்படிப்பட்ட சீலகுணம் கொண்டவனை அல்லவோ

வ்யாக்யானம் - (குலங்குலமா) அணைக்கைக்கு ப்ரதிபந்தகமுண்டாய்த்தான் இழக்கிறேனோ? “கோந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந்” என்றாற்போலே கீழ்; “வீர்யவாந்” என்றாற்போலே இது. குலங்குலமாக அஸுர வர்க்கத்தை. (நீறாகும்படியாக நிருமித்து) “நிறுதா: பூர்வமேவ” என்கிறபடியே, “உறவு வேண்டாம்” என்றபோதே பஸ்மமாய்ப் போம்படி ஸங்கல்பித்து. (படை தொட்ட) ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில் வந்தால் ஸங்கல்பமே கொண்டு நிர்வஹிக்குமவன், ஆசிரித

விரோதிகளை அழியச் செய்யுமிடத்தில் ஸாயுதனாய்க் கொண்டு மேல்விழும். ஸ்வருஷ்ட்யாதிகளில் ஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும், ஆச்ரித விரோதிகளளவில் அஸத்யஸங்கல்பனாயிருக்கும். (நீறாகும்படியாக) “சிந்நம் பிந்நம் சரைர்தக்தம்” என்கிறபடியே, தூளியாம்படியாக ஸங்கல்பித்து ஆயுதமெடுக்குவன். “யஜ்ஞ விக்நகரம் ஹந்யாம் பாண்டவாநாஞ்சதுர் ஹ்ருதம்” தன்னை மிடற்றைப் பிடித்தாரையும் உயிர்நிலையிலே நலிந்தாரையும் நலியுமவன். (மாறாளன்) மிடுக்கனென்னுதல், எதிரியென்னுதல். தூர்யோதநன் “அமுது செய்யவேணும்” என்ன; “த்விஷத் அந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத்” என்று ஆச்ரித விரோதிகளைத் தனக்கு விரோதிகளாகக் கொண்டு வாக்குப் பேசுமவன். (கவராத) விரோதிகளை அழியச் செய்து விடாய்த்து “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்று அவன் வந்தணையாத நல்ல நிறத்தால் ஒரு அபேசைஷயுடையோமல்லோம். நிறத்திலே அவன் ஆதரிக்குமன்றன்றோ இத்தால் கார்யமுள்ளது? அல்லது நிறக்கேடாமித்தனையிறே.

விளக்கம் – (குலங்குலமா) - அணைப்பதற்குப் பல தடைகள் ஏற்பட்டதால் நான் இழக்கிறேனா? ஸம்சேஷப இராமாயணம் – கோந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந் - இந்த உலகத்தில் இந்தக் காலத்தில் இந்தக் குணங்களைக் கொண்டவர்கள் யார் – என்பதாகக் கருத்து. வீர்யவாந் - வீரம் நிறைந்தவன் – என்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். குலங்குலமாக வந்த அஸுரர் கூட்டத்தை. (நீறாகும்படியாக நிருமித்து) - கீதை (11-33) - நிஹதா: பூர்வமேவ - இவர்கள் என்னால் முன்பே கொல்லப்பட்டவர்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப, “உறவு வேண்டாம்” என்னும்போதே சாம்பலாகப் போகும்படி ஸங்கல்பம் செய்து. (படை தொட்ட) - இந்த லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கும்போது தனது ஸங்கல்பத்தால் செய்கிறான்; ஆனால் அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிக்கும்போது ஆயுதங்களுடன் கூடியவனாக வந்து விழுகிறான். ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றில் ஸத்யஸங்கல்பனாகவும், அடியார்களுடைய விரோதிகள் விஷயத்தில் அஸத்யஸங்கல்பனாகவும் உள்ளான். (நீறாகும்படியாக) - யுத்தகாண்டம் (94-12) - சிந்நம் பிந்நம் சரைர்தக்தம் – அறுக்கப்பட்டதாகவும் பிளக்கப்பட்டதாகவும் பாணங்களால் எரிக்கப்பட்டதாகவும் – என்பதற்கு ஏற்ப, தூளியாகும்படியாக எண்ணி ஆயுதம் எடுத்தவன். ஆனால் எல்லாரிடம் ஒரே போன்று அன்பு செலுத்தும்

ஸர்வேச்வரனுக்குப் பகைவர்கள் உள்ளனரோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். யஜ்ஞ விக்நகரம் ஹந்யாம் பாண்டவாநாஞ்சதுர் ஹ்ருதம் - யஞ்யங்களுக்குத் தடை ஏற்படுத்துபவர்கள், பாண்டவர்களுக்கு இடையூறு செய்பவர்கள் ஆகியோரை நான் அழிப்பேன் - என்பதாகத் தனது விஷயமான யஜ்ஞம் போன்றவற்றில் இடையூறு செய்பவர் மற்றும் தான் உயிராகக் கருதுபவர்களுக்கு இடையூறு செய்பவர் ஆகியோரை வருத்துபவன். (மாறாளன்) - மிடுக்கு. அல்லது எதிரியாக உள்ளவன். துரியோதனன் க்ருஷ்ணனிடம், “உண்ண வேண்டும்”, என்றான்; அதற்கு, உத்யோக பர்வம் (74-27) - த்விஷத் அந்நம் ந போக்தவ்யம் த்விஷந்தம் நைவ போஜயேத் - விரோதிகளுடைய உணவு உண்ணத்தக்கது அல்ல, பகைவர்களுக்கு உணவு அளிக்கவும் கூடாது - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது அடியார்களுடைய விரோதிகளைத் தனது விரோதிகளாகக் கொள்பவன். (கவராத) - நம்முடைய விரோதிகள் அனைவரையும் அழித்து, “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்று தாகம் கொண்டவன் போன்று, நம்மை வந்து அணைத்துக் கொள்ளாத இந்த நல்ல நிறத்தில் எந்த ஒரு விருப்பமும் கொள்ளாமல் உள்ளோம். இந்த நிறத்தை அவன் ஏற்றால் அல்லவோ இதனால் பயன் உள்ளது? இல்லையெனில் இது கேடு அல்லவோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 22)

5. மாதா பிதா யுவதய: தநயா விபூதி:

ஸர்வம் யத் ஏவ நியமேந மத் அந்வயாநாம்

ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே: வகுள அபிராமம்

ஸ்ரீமத் தத் அங்க்ரியுகளம் ப்ரணமாமி மூர்த்நா

பொருள் - எனது வம்சத்தில் உள்ளவர்களுக்கு, எப்போதும் “தாய், தந்தை, மாதர்கள், மக்கள், பெருஞ்செல்வம்” போன்ற அனைத்துமாக எந்த ஆழ்வாருடைய திருவடிகள் உள்ளனவோ, நமக்கு முதன்மையானவரும், நம்முடைய குலபதியும் ஆக உள்ளவரும் ஆகிய அவருடைய, மகிழ் மலர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், ஸ்ரீவைஷ்ணவச் செல்வத்தை கொண்டதும் ஆகிய அந்தத் திருவடிகளை நான் வணங்குகிறேன்.

அவதாரிகை - இந்த ஜ்ஞாநம், அதிக்ருதாதிகாரமாய்ப் போகாமே ஸர்வாதிகாரமாய்ப்படி, த்ராவிடமான ப்ரஹ்மஸம்ஹிதையை, “மயர்வற மதிநலம் அருளினன்” என்கிற பக்தியாலே வாஸிதமாக்கி, “மரங்களும் இரங்கும் வகை” என்கிற தம்முடைய ஆகர்ஷகமான ஈரச் சொல்லாலே அருளிச்செய்கையாலும், பெரியமுதலியாருக்கு இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாதகம் ஆழ்வார் திருவடிகளாகையாலும், இவர் திருவடிகளிலே விழுகிறார். “எத்திறம்” என்றும், “நெய்யுண் வார்த்தையுள் அன்னை கோல் கொள்ள” என்றும், “எல்லாம் கண்ணன்”

என்றும், பெரியமுதலியாரையும் ஸ்ரீபராசரபகவானையும் போலே, க்ருஷ்ண குணவித்தராயிருக்கும்படியையும் நினைத்து, ஆழ்வார் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார்.

விளக்கம் - இத்தகைய ஞானமானது, ஏதோ ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே கிட்டக்கூடியது என்பது இன்றி, அனைவரும் பெறலாம்படியாக, அடைவதற்குக் கடினமாக உள்ள ப்ரஹ்ம ஸம்ஹிதையை, திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் அருளினன் - என்பதாக உள்ள பக்தி மூலம் மணம் நிறைந்ததாக மாற்றினார்; திருவாய்மொழி (6-5-9) – மரங்களும் இரங்கும் வகை - என்பதாக உள்ள தம்முடைய ஈர்க்கும் வலிமை கொண்ட ஈர்ச்சொற்கள் கொண்டு அருளிச்செய்தார்; அத்தகைய ஞானமானது ஸ்வாமி நாதமுனிகளுக்கு கிடைத்த இடம் நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளாக உள்ளதால், அவருடைய திருவடிகளை அடைகிறார். திருவாய்மொழி (1-3-1) – எத்திறம் - என்றும், திருவாய்மொழி (5-10-3) – நெய்யுண் வார்த்தையுள் அன்னை கோல் கொள்ள - என்றும், திருவாய்மொழி (6-7-1) – எல்லாம் கண்ணன் – என்றும், நாதமுனிகளையும் ஸ்ரீபராசரபகவானையும் போன்றே க்ருஷ்ண குணங்களில் ஈடுபட்ட நிலையை எண்ணி ஆழ்வார் திருவடிகளில் சரணம் புகுகிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்